

[Clausager.]

Grundlag for Skatteaaret 1933—34. Jeg indrømmer, at Bestemmelsen i § 1, sidste Stykke, hjælper noget, men det andet havde egentlig været det rigtigste, fordi de nyindkomne Skatteangivelser, der viser en ordentlig Indkomst, er Udtryk for, at de paagældende Skatteydere er sluppet nogenlunde velbeholdne gennem Krisen og har Raad til og ogsaa maa have Pligt til at hjælpe yderligere med til at dække Underskuddet. Jeg noterer med Tilfredshed, at den Ekstraskat, der her paalignes, har man Lov til at trække fra sin Indkomst for næste Aar, saaledes at man ikke kommer til at svare Skat af Skatten. Hvad Formueskatten angaar, foreslaas der ogsaa et Tillæg til den, saaledes at det kommer til at harmonere bedre med den permanente Lov, idet nemlig de Skatteydere, der ifølge Begæring har faaet en Lempelse i Formueskatten, og hvis Formueudbytte ved Beregningen af Nedsættelsen har overstøget 3 pCt. af den ansatte Formue, faar et Tillæg til Formueskatten, som svarer til den Lettelse, de tidligere har opnaaet. Det er en midlertidig Lov, der her er Tale om, som altsaa skal indbringe en Del Penge til Dækning af Underskuddet, og jeg kan anbefale den ligesom den før omtalte til velvillig Behandling og til Vedtagelse.

Korsgaard: Det Spørgsmaal, der uvilkaarligt melder sig, naar man behandler disse Skattelovforslag, er dette: Er den Forhandling, der eventuelt kan blive Tale om, en Realitet, eller er det kun en Formalitet? Ligger Forholdene i Virkeligheden saaledes, at det er et Diktat, hvorom man kan sige: Jeg havde hellere set, at det var blevet gjort saadan og saadan, men jeg har dog, naar jeg skal sige Sandheden, helt ud bundet mig til at tage Loven, som den nu en Gang foreligger. Jeg vilde ærlig talt, førend Forhandlingen i Eftermiddags, have troet det givet, at det var et Diktat, men da man jo ikke paa Forhaand kan gaa ud fra, at det er urigtigt, hvad der siges her i Salen.... (Afbrydelse).... Ja, jeg siger: ikke *paa Forhaand* — saa man maa jo antage, efter de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Krag fremsatte, at disse Love ikke indgaar i det noksom omtalte store Forlig.

Jeg vil da gerne begynde med at stille for saa vidt samtlige Partiordførere og den højtærede fungerende Finansminister det Spørgsmaal, om der altsaa virkelig foreligger Mulighed for Forhandling, eller om der ikke gøres det. Uden Hensyn til, om der foreligger saadanne Forhandlingsmuligheder eller ikke,

maa det naturligvis være min Sag som Ordfører for det i Situationen største Oppositionsparti at paatale, hvad jeg finder uheldigt i de foreliggende Forslag — jeg kan jo nemt komme over at omtale, hvad der er godt, for deraf er der efter min Mening ikke meget.

Jeg vil da begynde med at udtale mig om det Forslag, der betegnes som „Ændring i Reglerne for Indkomst- og Formuebeskatningen til Staten“, og som altsaa er et Forslag, der har i usædvanlig høj Grad tilbagevirkende Kraft. Netop om dette Problem udtalte Venstres ærede Ordfører, at han „hellere havde set, at det ikke var saa“; men jeg maa mene, at der hidtil fra Venstres Side ikke er gjort noget alvorligt, efter hvad almindelige Mennesker da kan se, for at gøre dette Synspunkt praktisk gældende. Om det, der sker her, har jeg jo til en vis Grad udtalt mig ved Forhandlingerne i Eftermiddags, men jeg vil dog gerne her uddybe Emnet en Smule, fordi det for mig i Virkeligheden betyder ikke saa helt lidt, om man i Fremtiden ganske uantastet kan bryde afgjorte Forudsætninger for et Forlig og saa endda betragte sig selv som politisk lige saa anstændig, som før man gjorde det.

Jeg vil da gerne minde om Forhandlingerne forud for Kriselovgivningen i Juni Maaned 1932. Jeg tror, det vil være alle bekendt, at efter at vi i Udvalget, eller rettere Underudvalget, var blevet nogenlunde, ja, vist endda helt enige om, hvilke Foranstaltninger der burde træffes til Mildnelse af Krisen, stod man overfor Problemet: at skaffe de Penge, der hertil vilde medgaa. For den indirekte Beskatnings Vedkommende gik det dog, i hvert Fald efter Omstændighederne, nogenlunde let. Jeg husker den muntre Historie om Kaffen. Det daværende ærede Medlem Hr. N. Neergaard vilde ikke paa nogen Maade foreslaa Kaffeskat. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde ved en Forhandling her i Tinget nævnt Kaffe, men det var ikke Hr. N. Neergaard nok, han vilde have, at den daværende og ogsaa nuværende Finansminister, Hr. Bramsnæs, skulde være den, der nævnte Ordet. Og det gik saamænd ogsaa ganske glat for Hr. Bramsnæs; han begyndte med 5 Millioner og kom hurtigt op til 9, og saa var vi jo næsten lige ved at have Balance. Der manglede dog en 2—3 Millioner, som vi i Udvalget mente kunde tages paa en vis bestemt Maade, og saa blev der telefoneret til Hr. Bramsnæs, om han kunde acceptere dette. Det meddeltes saa fra Hr. Bramsnæs, at han vilde foretrække, at Kaffeskatten blev yderligere